

Odpowiedź wydaje się jasna: trzeba ofiarować drugiemu człowiekowi samego Jezusa; służyć, zgodnie ze swoim powołaniem Ewangelii i życiem objawiać samego Boga.

W ten sposób spełnimy wezwanie Jana Pawła II zapisane w adhortacji apostołskiej "Ecclesia in Europa": "Europa należy do tych miejsc tradycyjnie chrześcijańskich, w których konieczna jest nie tylko ewangelizacja, ale w pewnych przypadkach również pierwsza ewangelizacja" (nr 46). Konieczna jest diakonia ewangelizacji podjęta przez Ruch Światło-Życie. To szczególne wyzwanie i odpowiedzialność za podjęcie diakonii, posługi ewangelizacji, nowej ewangelizacji. Jezus dzisiaj mówi do nas: "Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam" (J 20,21). Te słowa, to nic innego jak zlecenie misji ewangelizacyjnej.

Dlatego też w ten dzień i w tym miejscu wyrażam wdzięczność tym, którzy podejmują rekolekcje ewangelizacyjne, tym, którzy podejmą trud prowadzenia rekolekcji wakacyjnych, a przede wszystkim tym, którzy poprzez systematyczną formację w ciągu roku ogłaszają Dobrą Nowinę o Zbawieniu, i trują się na serio w dziele nowej ewangelizacji. Nie ustawajcie w tych wysiłkach - "bądźcie płomiennego ducha" (Rz 12,11).

Niech ten rok, poświęcony diakonii zaowocuje intensywną Działalnością ewangelizacyjną - dajcie innym Chrystusa - miłość, sens i nadzieję

Redakcja czeka na Wasze propozycje artykułów oraz na gotowe artykuły. Chcemy odświeżyć wygląd gazetki AGAPE. Propozycje prosimy przesyłać na adres e-mail gazetki. W załączniku prosimy o dodanie ewentualnie wykorzystanych czcionek, rysunków itp.

AGAPE®

Redakcja:

Agnieszka Gajewska, Marysia Stempi, ks. Grzegorz Wołoszyn

Opracowanie graficzne i skład: Błażej Górecki

Asystent Kościelny: ks. Grzegorz Wołoszyn, Druk: ks. Jan Zajac

E-mail: gazetka_agape@poczta.onet.pl

Adres strony internetowej: www.ostrowiec.oaza.prv.pl

AGAPE®

Katolicki miesięcznik ostrowieckiej wspólnoty oazowej Nr 12/2004 (16)

ADWENT

Adwent to czas radosnego oczekiwania na przyjsie Chrystusa. " Wzbudź swą potęgę i przyjdź nas zbawić". Jak znacząco te słowa brzmią w Roku Eucharystii - który został ogłoszony przez Ojca Świętego Jana Pawła II. Nasze życie to nieustanna pielgrzymka na tym świecie, oczekujemy najpierw ostatecznego przyjsia Chrystusa na końcu świata. Prawdę te przeżywamy w liturgii od pierwszej niedzieli adwentu do 17 grudnia. Chociaż w Ewangelii Chrystus mówi o końcu świata w słowach pełnych grozy, to jednak proroctwo to kończy się słowami: "Gdy się to dzieć zacznie nabierzcie ducha i podnieście głowy, ponieważ zbliża się wasze odkupienie" (Łk21,28).

Wezwanie to jest pełne radosnej nadziei. Od 17 grudnia adwent przygotowuje nas duchowo, byśmy pokornie a jednocześnie radośnie przygotowali się do Świąt Bożego Narodzenia. W tym roku

niech ten adwent, w sposób szczególny będzie zatrzymaniem się nad rodziną w całej jej okazałości, z jej trudnościami i radościami, jakie ją dotykają we współczesnym świecie.

Niech te radosne oczekiwanie adwentowe, a także przyjmowanie przychodzącego Chrystusa Pana, będzie dokonywać się w ognisku Domowego Kościoła, którym jest każda rodzina.

„ Rób rzeczy zwyczajne z nadzwyczajną miłością. ”

Matka Terasa

Dzień 23 października zapisał się w pamięci Oazowiczów jako Rejonowy Dzień Wspólnoty.

Udział w nim wzięli członkowie Oazy Nowego Życia i Domowego Kościoła z parafii Ostrowca Św., Kunowa, Szewnej, Staszowa, Koniełoty.

Tematem była diakonia - służba w imię miłości Agape. Nasze spotkanie rozpoczęliśmy modlitwą i radosnym śpiewem ku czci Pana. Wszyscy w skupieniu wysłuchali Ewangelii dotyczącej zesłania Ducha Świętego. Po zawiązaniu wspólnoty, wszystkich przybyłych powitał ksiądz Grzegorz Wołoszyn, który jako organizator spisał się doskonale i wywiązał się ze swojej odpowiedzialnej roli w sposób godny pozazdroszczenia.

Księża, którzy swoją obecnością uświetnili dzień wspólnoty to ks. Czesław Gumieniak (przekazał ważne informacje o rekolekcjach w Sanktuarium Miłosierdzia Bożego), ks. Franciszek Sałęga i ks. Grzegorz Marzec.

Następnym elementem było przygotowanie do centralnego punktu - Mszy

świętej, podczas której każdy miał okazję wykazać się zdolnościami wokalnymi bądź lektorskimi. Oaza Młodoży uświetniła Ofiarę śpiewem. Brawurowe wykonanie Psalmu 148 zaskoczyło wszystkich i sprawiło, że chłodne jeszcze mury kościoła parafialnego na Rosochach wypełniły się ciepłem płynącym prosto z serc oazowiczów. Budujące i ciekawe kazanie księdza Grzegorza na temat diakonii wyjaśniło wszystkie wątpliwości, a zwięzłość i prostota formy pozwoliła na lepsze zrozumienie tematu roku.

Po posileniu się Ciałem naszego Pana, rozpoczęła się uczta ciała.

"To nowe środowisko życia, które nie tylko daje świeże powietrze dla płuc i źródłaną wodę, ale które pozwala osobie oddychać w pełni modlitwą i rozwijać się przez zanurzenie"

Agnieszka Gajewska

Niesamowitym poczuciem humoru wykazał się ks. Grzegorz, Zaażarował On zabawę w odgadywanie łamigłówek słownych. Wszyscy świetnie się bawili, bo atmosfera Jednego Ducha i

niesamowitej jedności pozwalała na otwarcie się na drugą osobę. Nie sposób zapomnieć też o przepysznych placuszkach domowej roboty. Spotkanie trwało do godzinki 15-tej i zakończyło się kilkoma komunikatami dot. Andrzejek w Kunowie i 8 grudnia Na koniec, ksiądz Grzegorz udzielił nam błogosławieństwa, a wszyscy rozeszli się do domów w błogim spokoju.

Za ten Dzień Wspólnoty - chwala Panu, już prosimy o więcej takich!!!

DIAKONIA

Podejmując diakonię w Kościele, w Ruchu, w swojej wspólnotcie, wobec drugiego człowieka, trzeba ją czynić w duchu diakonii Chrystusa Sługi. Zadanie to wydaje się przerastać naturalne siły człowieka. Sprostać mu można odwzorowując niejako to, czego doświadczył Jezus nad Jordanem, a co ukazuje witraż kaplicy na Kopiej Górze. Trzeba, tak jak On, z synowską ufnością, złożyć siebie i swoją posługę w dłonie Ojca. Wówczas Bóg namaszcza Duchem Świętym, daje moc i zapewnia: "Tyś jest mój Syn umiłowany, w Tobie mam upodobanie"(Łk3,22).

Słowa te stawiają przed każdym z nas, przed całym Ruchem

Światło-Życie, przed Kościołem, do którego należymy, wielkie zadanie zachowania żywej więzi z Bogiem, aby wszystko w naszym życiu działo się "przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie", by rzeczywiście Chrystus był Panem! To jest również wyzwanie, aby - tak w wymiarze indywidualnym jak i wspólnotowym - coraz bardziej wchodzić w głąb, zakorzeniać się w Chrystusie, do Niego przylgnąć i odczytując wyzwania, "znaki czasu" podejmować konkretną diakonię-służbę w Kościele i w społeczności świeckiej. Bowiem rzeczywistość, która nas otacza, podobnie jak i każdy z nas, nie jest raz na zawsze chrześcijańska, ale musi taką się stawać. Nie dokonuje się to jednak automatycznie, ale przez świadectwo i służbę, konkretnych chrześcijan. Ta zaś, aby naprawdę była chrześcijańska, chrystusowa; aby nie ograniczała się jedynie do zewnętrznej etykiety "katolicka" wymaga żeby była podejmowana przez ludzi głębokiej wiary, ludzi z ewangelizowanych, których Panem jest Chrystus. Dlatego to słowo diakonia jest dziś bardzo radykalnym wezwaniem przynagla nas do konkretnej służby Ewangelii nadziei.

Co zatem najpiękniejszego możemy ofiarować drugiemu człowiekowi?

Co powinno być priorytetem w podejmowaniu diakonii?